

ὁ Θεὸς θέλει τοὺς καταφρονήσῃ. Ὁποῖος λοιπὸν θέλει νὰ μάθῃ πῶς νὰ ἀγαπᾷ
 γνησίως τὸ φίλον, καὶ νὰ ἐγνωρίσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, ἐπὶ τὴν ταύτη ποιῇ
 τὸ μακάριον Πάυλον, ὃς δρᾷ μὴ νὰ μάθῃ καὶ ἐκεῖνος τὸ θέλει διδάξῃ, ποταπὸς ἀλ-
 γας εἶναι νὰ ὑπομείνῃ τινὰς φίλος πρὸς χωρισμόν, ὁ ὅποιος θέλει νὰ ἔχῃ ἀνδρείαν
 ψυχὴν διότι ἐκτετός ὁ μέγας τῆς Χρυσῆς Ἀπόστολος, ὁ διδάξας ὅλῳ τῷ Οἴκῳ μὲν
 ἐκάθε λογὸς πάθος διὰ τὰς δυνάμεις τῆς νύκτος, καὶ σωωρεαίους, ἐκ δυνάμεως τῆς Ἀγ-
 γέλων τὴν ἀπάθειαν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάθη τῶν ἀνῶν εὐκαλὰ τὰ ὑπέμεινον, ὡς ἂν εἰς
 ξένον κωμῖ, ἡγοῦν τὰ δεσμοθήρια, τὴν φυλακᾶν, τὰς ἀλύσεις, τοὺς ἀγῶνας, τοὺς
 ῥαβδισμούς, τοὺς θαλάτους, καὶ πᾶν εἶδος κακοπαθείας· μιᾶς δὲ ψυχῆς ἡγαπημέ-
 νης ὅσοι χωρεῖσθαι ὑπὸ αὐτῆς, καταπολλὰ ἐλυπήθη καὶ φεισάσως ἐταράχθη. ὅτι
 ἐπαιτύχων νὰ τὴν εὐρὴν εἰς τὸ Κάστρον τῆς Τρωάδος τὴν ἡγαπημένην του Ἀπόστολον, Τί-
 τον, καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ τοῦ ἐδράμι καὶ εὐχέσθην ὅτι τὸ Κάστρον τῆς Τρωάδος. Ὡ-
 μακάριε Πάυλε καὶ ἱσομακάριε, τί εἶναι αὐτὸ ὅπως ἐκαμῆς εἰς τὸ ξύλον ἥσεν δεδε-
 μένος, ἐκ τῆς φυλακῆς φυλακωμένος, καὶ πληγῶν καὶ ῥαβδισμῶν ἐλαβεις, καὶ ὅσοι
 ὅλοισεν τὸ κωμῖ ἔχου τὰ αἶμα. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Πάυλος ἤλθε καὶ
 εἰς τὴν φεισάσως Πόλιν τῆς Τρωάδος, ἐκ τῆς διδαγμένης καὶ κατηχημένης τοὺς Τρωα-
 δίτας εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Χρυσῆς ἀπὸ τῆς Ἀπόστολον Τίτον, καὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ δεχθῶν
 τὸ Βάπτισμα καὶ τόσον κέδρος ἐρρίξας ἀπὸ τῆς χειρὸς σου; Ναι, λέγει, ὅτι πολλὰ
 ἀθυμία καὶ λύπη με ἐπίασε, ἐκ τῆς νύκτος ἐτάραξεν ὁ χωρισμός τῆς Ἀπόστολου. Τίς.
 Εἶδες πόσος κόπος εἶναι νὰ δυνάσθῃ τινὰς νὰ ὑπομείνῃ φίλος ἡγαπημένος χωρι-
 σμός; πῶς χρεάζεται ἀνδρείας ψυχῆς; διότι δὲν σῶναι μόνον νὰ εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν
 ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ θέλει ἐκ παρηγείας σωματικῆς, καὶ ὁμιλίας παρρησιαστικῆς. Βαβαί
 τὸ δὲ παρὲν φιλίας καὶ ἀγάπης ὁ Πάυλος ὁ ἀνίκητος ἐν τοῖς πειρασμοῖς, ὁ ἀσάλευ-
 τος ὁ ἥσυχος, ὁ πρὸς ἐλπίδα, τίς νὰ μὴ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῆς Χρυσῆς, ὁ δὲ
 διωγμός, ἡ χωρισμός τῆς ζωῆς, ὅλα τὰ ὑπομείνω μὴ χαρᾶς καὶ ποτὶ δὲ τὸν πᾶν
 κρυὰ τὴν ἡγαπημένην φίλων, διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, διατετὸ ἐλπεῖς πρὸς αὐτὸς,
 τί ποιεῖται. Ἀλλοὶ φοιτῶντες ἐκ τῆς βίβλου τῆς καρδίας; Ὡς τὸ θαύματος τί λέ-
 γεις, μακάριε Πάυλε, ἐκείνῳ τῷ ἀνίκητῳ ψυχῇ εἰς τὰς πρὸς φράσεις, σιωπεῖται ἐ-
 δυνάσθην τὰ δάκρυα; καὶ λέγει, ὅτι πολλὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης. Αὕτη λοι-
 πὸν ἡ ἀγάπη μένικα καὶ κρατεῖ, διότι ὅλα τὰ λυπηρὰ χωρεῖς τῆς ἀγάπης τὰ ὑπομεί-
 νω. Ἀλλὰ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ, πῶς νὰ μὴ ἐκ παρῶν εἰς τὴν ἀνδρείαν τῆς
 Πάυλες τὴν ἐρατομένην, ὅτι δεδεμένος καὶ φυλακωμένος, ἀπὸ τῆς μεγάλῃς Ῥώμης ἐ-
 σελαν ἐκ τῆς οὐλᾶς εἰς τὰς Φιλιππησίας τῆς Μακεδονίας· γνωστὸν ἐκείνοι, ὅτι ἐ-
 πηγάει ἀπὸ τῆς αὐτῆς εἰς τὸν ἄλλον, πόσον μέγας εἶναι ἀναμείσον τῆς Μακεδονίας;
 ἐκ τῆς Ῥώμης. Καὶ νὰ ἐμπόδιον δὲν ἔγινεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς ἀγάπης ἐνεκα τῆς μαθη-
 τῆς αὐτῆς· σιωπῶς ἐπιμπετὰ χρέματα πανταχόθεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Χρυσῆς.
 Τὸ αὐτὸ εἶναι τῆς ἀγάπης ἡ δύναμις· τόσον, ὅτι, ὅχι μόνον τὰς παρόντας σμίγει,
 ἀλλὰ καὶ τὰς μακρὰν ἐνδοσκομένους συμπλέκεται ἐκ ἀνταμάνει. ἐκ τῆς ὁρᾶς τῆς
 ἀγαπῶντα νὰ ἀγαπᾷ, ὡς ἂν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν νὰ βάλλῃ ὑπὲρ τὸ φίλον του, ὁ δὲ

τὸ

τὸ δὲν εἶναι ἀντάξιον φίλος πρὸς ἐάν πάλιν βλέπῃ αὐτόν, χαίρειται καὶ εὐφραίνε-
 ται, ἐκ τῆς εὐχεται ὑπὲρ αὐτῆς ὅτι εὐχεται καὶ διὰ τὴν λόγον του. Οἶδα ἐγὼ καποῖον, ὁ-
 πῶς ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς Θεοῦ καὶ τοὺς Ἀγγέλους νὰ βοηθήσουν τὸν φίλον του, καὶ ὅσον διὰ
 τῆς λόγον του· οἶδα καὶ τὸν μακάριον Πάυλον, ὅτι ἐκ τῆς τὴν ψυχῆς του με πολλὴν
 προθυμίαν ἐκ τῆς νύκτος, νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν κόλασιν ὑπὲρ τῆς φίλων αὐτῆς. Ὁ ἁγίων λοι-
 πὸν δὲν θέλει νὰ ὀρίξῃ, ἀλλὰ νὰ τὸ ὀρίζουν ἄλλοι ὁ ἀγαπῶν θέλει νὰ χαίρῃ, καὶ
 ὅχι νὰ τὸ χαίρουν, διότι θέλει νὰ ἔχῃ τὸν φίλον του χρεώσῃ, καὶ νὰ τὸς ὀρίξῃ ὁ
 φίλος καὶ νὰ τὸ ἔχῃ διὰ μετὰ ἑαυτοῦ ἐν εὐεργεσίᾳ καὶ χάριτι. Καὶ μὴ βάνης μετὰ τῆς νύκτος,
 πῶς λέγω διὰ τοὺς φίλους τῆς φραπείζων ὅποιος ἔχει φίλον, καθὼς λέγω, ἡ γνωρίζῃ
 τί λέγω, ὅτι ἀπὸ τῆς πρόσκαιρον ζωῆς, ὁ φίλος εἶναι γλυκύτερος πολλοὶ τινὲς μὴ τὴν
 θάνατον τῆς φίλων, δὲν θέλω μὴ πλεον νὰ ζῆσεν εἰς τὸν Κόσμον ἐκτετός, διότι καλ-
 λήτερα ἔχεν τὸν φίλον, παρὰ τὸ φῶς τῆς ὁμιλίας· καλλήτερον εἶναι εἰς ἐμᾶς
 νὰ μὴν φεύγῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ χωρεῖται τινὰς ἀπὸ τοὺς φίλους του. ὅταν δὲ ἔχῃ
 φίλος ὁ ἀνθρώπος, καμίας λύπης δὲν ἔχει. Εἰδὲ καὶ ἔχῃ φίλον, καὶ ἔχῃ βλάβην
 ψυχικὴν, κόψῃ ἀπὸ τῆς λόγου τῆς φίλον ἐκείνον· ἐάν μᾶς βλάβη καίνα ἀπὸ τὰ μέ-
 λη, τὸ κόψομεν, διὰ νὰ μὴν φείρῃ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη, πολὺ φεισάσως πρὸς
 πρὸ νὰ κάμνωμεν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο χρεώτερον, ὡς ἂν σιω-
 σία, καὶ ἀγάπη πονηρὰ διότι ὅσα δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἡ ἀνάγκη, δύναται ἡ φιλία
 νὰ βλάψῃ. Ἐκεῖνος ὅπως ἔχῃ φίλους τοὺς ἐχθρὸς τῆς Βασιλείας, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶ-
 ναι καὶ φίλος τῆς Βασιλείας, διότι, ὅταν ἀπαπομείνῃ διὰ τὸ ὄν, ἡμεῖς εἰμεθῇ χρεώ-
 σαι τὴν τιμὴν αὐτῆς ὅταν δὲ μᾶς μισῶν, αὐτὸς εἶναι χρεώτης τῆς τιμῆς ἡμῶν· ὁ δὲ τὸ
 λοιπὸν ὅσοι δὲν καταφρονῶμεν διὰ τῆς Χρυσῆς τὰς ἐχθροὺς καὶ χρέματα, μάλιστα δὲ
 διὰ τῆς λόγου μας. Ἀς θαυμάσωμεν τὴν ἀγάπην τῆς Πάυλες, περὶ τὸν Χρυσὸν ἐν τῇ
 θάνατον λαμβάνοντες, διότι ἐκ τῆς Χρυσῆς τὸν ἡγάπα ὅσον τὰ διὰ τῆς Χρυσῆς,
 ἀλλὰ δὲ αὐτὴν τὰ ἐκείνη καὶ μόνον ἕνα ἐφοβεῖτον, ἵνα μὴ πείσῃ τῆς εἰς αὐτὴν ἀγάπης·
 αὐτὸ εἶχε φοβερώτερον, ἀπὸ τῆς κόλασιν. ὅταν γὰρ ἐκεῖνος διὰ τῆς ἀγάπης τῆς Χρυσῆς
 ἐσπερὴ νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν γέννηαν τῆς πυρὸς νὰ κολάζεται, καὶ τῆς Βασιλείας τῆς Οὐ-
 ρανῶν εἰρηθῇ, καὶ ἡμεῖς ἐκ τῆς παρόντος Κόσμου καταφρονῶμεν, τὰ χαρὰ δὲν εἶμε-
 θῇ ἀξιοὶ κατακρίσεως; καὶ ἐκ τῆς ὑποδημάτων αὐτῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς, τοσούτον μα-
 κρὰν ἀπέχοντες τῆς μεγαλοσύνης αὐτῆς; Πολλὰ εἶχα μὲν νὰ εἶπῃ ἡ ἀκόμι, ἀμὴν ἡ
 ὁρα ἀπὸ τῆς ἀλλῆς φανερὰν θελομένην τὰ εἰρηθῇ τὸ μόνον λέγομεν πέρα·
 ὅτι, ὡς ἂν ἐχθρὸς τῆς πίστεως τὴν καλὴν καὶ ἀγίαν, ἐκ τῆς νὰ ἐχθρὸς καὶ τὴν ἀγάπην εἰς
 ὅλους, καὶ εἰς φίλους καὶ ἐχθρὸς τῆς φιλοξενίας, τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμούς ὅπως
 μᾶς ἐρχονται, τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς λόγους τῆς Χρυσῆς, τὴν ἀπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν
 φύλαξιν τῆς ὁμιλίας. Νὰ προσεχόμεθῃ ἀπὸ τοὺς κακὰς λογισμούς, νὰ μὴ
 μιθεῖμεν, νὰ μὴ ἐχθροποιεῖμεν ἕνα τὸν ἄλλον, νὰ μὴ πολυβλώμεν ὡς ἂν τὰ ἄχρια
 ζῶα ἐκ τῆς νὰ μὴ χαλλῶμεν ἕνα τὸν ἄλλον μετὰ τὰς διαβαλμούς ἐκ τῆς ἐκκλησίας,
 ὡς ἂν ἀπαπᾷ ἐκ τῆς οὐλῆς ὁ διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς μας, ἀλλὰ νὰ ἀσπάζομεν νὰ
 ἀρῶμεν τὴν Χρυσὴν, νὰ εὐφραίνομεν τὰς Ἀγγέλους, καὶ νὰ ἀπαπᾷμεν ἕνα τὸν ἄλλον, διὰ νὰ

τύχω.